

REVISTA ORĂȘTEI

ABONAMENTELE:

Pe 1 an 3 fl.; pe $\frac{1}{2}$ an 1 fl. 50 cr.; pe 4 luni 1 fl.
Pentru România și străinătate 10 fr. la an.
Manuscrise nu se inapoiază. — Scrisori nefrancate
nu se primesc.
Abonamentele să plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă

EDITOR AL FOII:

Aurel Popovici-Barcianu, director.

PROPRIETATEA

Institutului tipografic „Minerva” în Orăștie.

INSERTIUNILE:

Un sir garmond prima-dată 5 cr., a 2-a oară 4 cr., a 3-a oară 3 cr. și timbru de 30 cr. Atât banii de abonament cât și pentru inserțiuni, sunt să se trimită la adresa: „Minerva” institut tipografic în Orăștie (Szászváros).

Singura scăpare.

Contele Badeni, Polonul ajuns până la cea mai înaltă treaptă socială, de întâi ministru, în imperiul seu, a cercat să așeze Austria pe alte temeiuri mai puțin clătinătoare, dar a căzut nainte de a putea să-și întrupeze dorința.

El a încercat să facă începutul federalisării imperiului.

Ear' federalism, este azi deopotrivă cu aceea ce noi toți dorim: așezarea unor stări drepte de lucruri pentru toate popoarele ce alcătuiesc monarchia, dându-le o neatârnare, mai mică ori mai mare, între marginile căreia însă se le fie viața mai de suferit, patria mai dragă, și să se simtă mai cu inimă legați de dânsa.

Dar' l'au născărit atâtă și s'au purtat Germanii aşa de neînfrânat, încât el s'a retras dela cărma țării.

Noul ministru austriac, bar. Gautsch, văzând ce-a pătit înaintașul seu, a cercat să facă un pas înapoi, să se cam apropie de calea de mai nainte, dar o încurcă acum și mai rău!

Văzând ce să întemplieră și ce reușită are urmașul seu, fostul prim-ministru, contele Badeni, își arată de nou creșința sa. Petrecând în Paris, un trimis al marelui ziar francez „Figaro”, s'a dus la bărbatul de stat austriac să-i ceară părerea ce azi o are, despre lucrurile ce să întemplieră în patria sa, în Austria. Da de cumva, după cădere dela guvern, să-i mai schimbă părerile.

Eată însă ce i-a răspuns, foarte hotărât, fostul întâi ministru:

„Părerile mele nu să-au percut creditul. Se vor afla acușii alții, cari vor lua de nou firul lucrării mele. Austria numai prin federalism se poate libera din încurcăturile în care a ajuns în urma luptelor dintre partide și naționalități.

Federalismul pe care-l voesc eu, nu eschide unitatea imperiului. Nici una dintre partidele imperiului nu e antidi-nastică, însă înțelegerea între ele numai să se va putea restabili, dacă fiecare naționalitate i-se va da, ceea-ce i-să cade cu drept prin susținerea legăturilor dinastice și federaliste.

Federalismul pe care-l voesc eu, cuprinde în sine toate însușirile cu cari se poate vindeca opoziția turburătoare și care nu-și începe în piele, fiindcă prin acest federalism s-ar uni toate puterile sociale, pentru propășirea binei lui imperiului!

Asta este adeca singura scăpare pentru Austria!

Dar' la noi în Ungaria?

La noi — tot aşa ar merge și tot aci am ajunge poate într'un viitor nu prea îndepărtat, dacă și noi popoarele nemaghiare de aici, am fi atât de conștie despre însemnatatea, numărul și puterea noastră, cum cele negermane de dincolo sănătă!

Dar' cu o noastră «luptă» națională, slabă și cu rare zguduiri, nici chiar străinii cari ne-ar ajuta și ei cu ce le-ar sta în putință, nu sunt mulțumiți.

Un corespondent din Pesta al unei mari foi franceze din Bruxella, scriind de curând despre stările din Ungaria și siluirea turcească, cum însuși îi zice, ce Ungurii o fac întră maghiarisa total, spune că, după părerea sa, de plângerile și nemulțumirile nemaghiarilor, Ungurii ar și tinea doară sama, dacă ele să manifestă sus și tare, — dar aceste popoare nemaghiare, zice, său obiceinuit cu această stăpânire de nesufierit pe care o rabdă de atâtă vreme, încât și când să mai plâng de ea, să plâng încet, de nu-i audă nimenei, nici chiar Maghiari!

Eată o aspră ocară, dată altfel cu multă bunăvoie, la adresa noastră, pentru puțina putere, puținul curajiu ce, în anii din urmă, arătam în lupta contra atacurilor maghiare.

Așa apoi, negresit că razele soarelor ce răsare azi popoarelor din Austria, va trebui să mai întârzie până să vie și la noi...

Dar' va întârzia numai până în ziua, când ne vom arăta vrednici să ne lucrească și nouă!

Nouă ani de probă.

— Preoții plătiți de stat. —

O încercare de nimic face earăgi guvernul unguresc: să vadă că oare cu bani, și anume cu puțini bani, putea-ar el pune frâu tuturor preoților din țară, ca să nu mai cuteze să miște nimic ce nu i-ar fi lui, guvernului, pe plac?

Luni în 7 Febr. a pus pe masa verde a dietei un plan de lege, despre „întregirea plății preoților necatolici, din vîstieria statului”.

Dar' să nu-și închipuiască nimeni că preoții vor să plătiți de stat, cu plata lor întreagă și toți, ci e vorba de o întregire numai a plăților lor.

Eată paragrafii ce ne privesc și pe noi pe Români, și din cari se va înțelege scopul ministrului:

§. 1. Intregirea plății (congrua) preoților de rit latin, grecesc și armean catolic fiind tocmai acum în regulare, până se va face această regulare, pentru întregirea provisorică (vremelnică) a plății preoților acelora, cari trăesc în cele mai strămtorate îmgreguri materiale, dieta va lua în bugetul statului o sumă anumită de bani.

§. 2. spune că statul întregește plățile preoților la 400 fl. și la 800 fl. (bucuria asta o stămpără însă în §. 10...)

§. 3. Preoții au drept să înainteze prin consistoarele lor (nu prin Fodor nici prin Beke...) rugări la ministrul de culte să le întregească plata la una din cifrele de mai sus, alăturând datele de lipsă, în timp de un an dela intrarea în viață a acestei legi.

§. 4. Intregirea la 800 are drept să ceară numai preotul cu 8 clase gimnasiale și 3 ani de teologie.

§. 5. Cei fără 8 clase, își pot cere întregirea numai la 400 fl.

§. 6. Preotul ce cere întregirea trebuie să fie cetățean al statului ungar.

§. 7. Nu se va împărtăși de întregire, sau de-o are, o va perde:

a) Preotul care pedepsit prin vre-o judecătorie, i-să dictat și perdere de oficiu pe o vreme oarecare; în vremea asta nu mai capătă întregirea;

b) care a săvârșit păcate morale grele, nedemne de chemarea sa, sau care dovedește purtare „contrară statului” (asta-i asta!! Eacă surubul!) și pentru acestea a fost pedepsit cu inchisoare; atunci își perde „întregirea” pe 3 ani, ear' de va fi și a două-oară pedepsit, o perde pentru totdeauna.

§. 8. Dacă și un preot contra căruia să poate ridica învinuire de purtare rea ori „contrară statului” (aha!), a cerut și el întregirea, ministrul va cere căpetenilor lui bisericești să introducă cercetare contra acelu preot, și numai după sfârșirea cercetării va hotărî de-i dă ori nu.

§. 9. Dacă un preot are „întregirea” și cineva („cineva” asta sigur sunt toți nevoiesci cu pinteni ori percioni de printre noi...) face arătare la ministru contra lui, ministrul va recerca pe căpetenii bisericești să pornească cercetare contra acelu preot. Dacă autoritățile bisericești nu o fac, sau cu toate că ponosul (făcut de acel „cineva” nimenea) e „temeinic”, nu-l ridică din slujbă, după trei luni ministrul îi trage „întregirea”.

§. 10. Dar' această întregire a plății preoților să va îndeplini treptat, numai în 9 ani de zile pe rând. Acum de-o camdată, trei ani de zile, întregirile prezise în § 2, să fac numai la 300 fl. și la 600, și numai în cealală 6 ani după aceea, să vor urca pe rând la 400 și la 800.

(Adeca acum de ai 8 clase și n'ai venit de 600 fl., îți întregește la atâtă, de n'ai 8 clase și nici... 300 fl. venit, îți ajută cu ce n'ai.)

§. 11. prescrie cari venite ce aza le are preoțimea, i-să socot și pe viitor ca avute, și numai ce nu i-să ajunge până la 300 ori 600 fl. i-să întregește de stat, dacă cere și dacă nu astă ministrul vre-o pedește să ii dee!

Și anume venitele din «ecclie» ori din alodiu, i-să socot că le are. Apoi venitele stolare, din îngropăciuni, cununii, și celealte, să adună câte a avut în cei 5 ani din urmă, astă să împarte să vadă că să vine în sumă mijlocie pe an, și atâtă i-se socotea ca plată ce o are și acum și în viitor, și numai ce-o mai lipsă, 20—30 fl., până la 300, și dă, de se roagă frumos...

Și aşa mai departe.
Nu-i aşa că-i «menunată» lege?

Ce va să fie astă? Ce altceva decât o încercare ordinară, să vadă că oare cu bani, și anume cu puțini bani, putea-va pune în frâu întreagă preoțimea țării? O spune el însuși, că numai 600.000 fl. îi trebuie, adeca ceva peste jumătate de milion pe an. Pentru un stat care adună dări aproape 500 de milioane, ce e o jumătate de milion, dacă prin el nădejdești să-ți înfrâni mii de oameni de cari ai recorbi? (Nu mai preoți români gr.-or. sunt aproape la 2000.)

Presa maghiară însăși e în mare parte nemulțumită de această lege, căci

guvernul prin ea vrea să pună mâna și pe preoții maghiari necatolici, adecă să-și cam supună întreagă preoțimea țării, ca apoi când are lipsă, să o cam aibă pe partea sa...

„Magyarország” de pildă, zice că prin legea aceasta: „Preoțimea întreagă va fi pusă la voia guvernului. Ear' că ce însemnează aceasta în Ungaria, cui mai trebuie oare să-i lămurim?”

„Budapesti Hirlap” zice: Sérbi și Valahii gr.-or. văd politică de naționalitate în această lege, și în această pot să aibă dreptate...

„Magyar Hirlap” e de părere, că nici Ungurii n'au de ce se bucura de acest plan de lege, și că ține a fi lucru cu totul peste putință ca planul așa cum e întocmit, să se prefacă în lege.

Intr'una sunt toate de o părere foile maghiare: în a-și arăta nădejdea și a nu-și ascunde bucuria, că prin această lege, preoțimea nemaghiară, îndeosebi a primejdioșilor Valahi și Sérbi, va fi tinută în frâu!

Acesta o va proba guvernul în cei 9 ani puși.

Vom mai reveni.

O afacere penibilă.

— Fondul lui Iancu —

Guvernul maghiar și organele sale, vor să scoată cu ori-ce preț fum și de acolo de unde nu este foc, »scandal valah« și de acolo unde nu pot da deloc de temeiurile ce li-ar lipsi.

Ca să pună capăt scandalului scormonit pe temei de bănneli, date în vileag cu gând rău, d-nii I. Slavici, I. P. Dumitrescu și I. G. Bibicescu, au dat, ca oameni cu posibili și vrednici de încredere, cunoșutele declarații autentice, că banii ce să caute la dl Liviu Albini, să astă depuși la dumnealor în păstrare.

Ori-ce judecătorie nesiluită, ar fi pus capăt cercetării pornite pe un moment contra dlui Albini.

Tribunalul din Alba-Iulia însă, nu a luat declarațiile în samă, el știe de ce și din a cui poruncă.

Acum numiți domni, au trimis unui domn avocat din Orăștie chiar cuitanța băncii la care au puși banii, cu scop ca să trimită tribunalului din A.-Iulia această cuitanță oficioasă și neîndoioasă despre existența banilor, ca să-l încredeze și mai bine, dacă, în cavalerismul seu, nu le-a crezut declarațiilor lor sărbătoreni.

Nădejduim că guvernul unguresc nu va mai trage de păr, sub aparențe de »justiție«, această chestie, și va pune acum, prin procurorii sei, pe picior liber pe dl Albini.

Eată cuitanță dată de direcționea »Băncii Naționale a României»:

Nrul 44680.

București, 24 Dec. v. 1897.

Domnului

I. P. Dumitrescu

București.

Răspunzând la scrisoarea D.-V. cu data de astăzi înregistrată la Nr. 30149, avem onoare a Vă face următoarea declarație:

Comitetul însărcinat cu păstrarea fondului resultând din subscrierea făcută între România din Ungaria pentru ridicarea unui monument lui Avr. Iancu

are depusă la «Banca Națională a României» din acel fond suma de 8307 lei 75 bani.

Contra acestui deposit «Banca» a liberat chitanța Nr. 8338 pe numele Dr. I. P. Dumitrescu, I. Slavici și I. G. Bibicescu, membrii aceluiaș comitet.

Primiți, Vă rugăm, asigurarea distinselor noastre considerațiuni.

„Banca Națională a României”.
Secretar: General v. guvernator: Anton Carp m. p.
Avram Stefanescu m. p.

Prefectura Poliției Capitalei.

Semnăturile din față ale dlor Anton Carp, vice-guvernatorul »Băncii-Naționale a României«, și A. Stefanescu pentru secretar-general al acelei bănci, fiind proprii și persoane cunoscute, se certifică. S-a anulat și o coală timbrată à un leu conform legii.

București, 12/24 Ianuarie 1898.

Prefect: Ag. Bursan m. p.

Le Ministère des affaires Etrangères du Royaume de Roumanie, Certifie le sceau et la signature ci dessus Apposée par la Préfecture de Police de Bucarest.

Bucarest le 17/29 Ianuarie 1898.

Le Ministre: Filality m. p.

Nr. 2054/1898.

Gesehen zur Beglaubigung der jenseitigen Fertigung des königl. rumänischen Ministeriums des Äußern und des beigedrückten Amtssiegels.

Bukarest, den 29. Jän. 1898.

Im Namen der k. u. k. öst. u. Gesandschaft.

Das k. u. k. öster. ung. Consulat.
Cetatea m. p.,
k. u. k. Consulat Kzleisecretär.

Greață...

Ungurii au un noroc deosebit. Atâtă și e lumii de drag de ei, încât de se pun ei să lande pe cineva cum șiua ei, cei lăudați simt, în loc de bucurie, de placere, o greață, încât nu să pot stăpâni să nu și-o arate!

Așa s-au pus acum să laude pe Impăratul Germaniei de data zilei nașterii. Să lăudăt Doamne, că o foie mare nemăscă din Hamburg, să văzut nevoită să le facă următorul compliment de mulțumire:

„Strigătele acestea de »éljen« vin numai în parte dela inimă. Încolo însuflarea pentru impărat german este numai rodul unei răci cumpărări de speculă politică.

„Impăratul Wilhelm le-a fost tocmai binevenit Maghiarilor ca o demonstrație contra

celicilalte părți a monarhiei; din acest punct de vedere trebuie prețuite laudele maghiare!

„Poate că o dragoste specială față de persoana împăratului Wilhelm II. a jucat aci oarecare rol, dar' dragoste pentru Germania și germanism ca atare, de sigur nu a fost!

„Noi n'avem cuvânt de a ne bucura de aceste tămăeri maghiare la adresa împăratului, căt timp vedem ce fel de politică urmează ei înăuntru lor!“

Adeca un fel de: mai încet, mai încet cu fariseștile voastre laude, că ni-să face chiar și nouă rău de ele, cătă vreme vedem cătă speculă jidovească și nimic altă, e într'însele!

Răsunetul articlului d-lui Dr. I. Mihu.

Articolul serios și demn, și totuși atât de încălzit de un luminat naționalism, pe care am avut onoarea a-l publica în numărul treceal »Revistei«, dela dl Dr. I. Mihu, — a avut și răsunetul său.

»Tribuna Poporului« din Arad vorbind într'un prim-articol despre zizania ce Ungurii să silesc să o vîre între Sași și Români acolo unde și văd căt de căt apropiindu-se de olaltă, zice între altele:

»E cert doar și pentru Sași, că din partea noastră nu-i amenință nici o primejdie și că acastă primejdie e numai o inventie a Ungurilor, cari vor în chipul acesta să-i tină cel puțin pe Sași departe de o luptă comună cu noi!

»Avem, în privința aceasta de-odată două dovezi: articolul din »Politische Correspondenz« și atitudinea ziarelor »Brassói Lapok« și »Szászváros«, cari amândouă caută să vîreze intrigă între Români și Sași.

»Acestei din urmă și răspunde foarte demn și cu minte dl Dr. Ioan Mihu, într'un articol al »Revistei Orăștiei«.

»Szászváros« avea adeca aerul să rădă de Români, pentru că votând în consiliul comunal al orașului Orăștiei propunerea conținută maghiarilor, ar fi fost »trași pe sfără«. O tendență deci de a produce zizanie.

Dl Dr. I. Mihu răspunde însă:

»La ori-ce conlucrare menită a înainta „binele orașului și binele obștesc, ne vor afla „alătura și Maghiarii și Sași!«

„Ori-cine va aduce însă înainte în comunitatea treburi, cari vor vătăma simțemantul „nostru românesc, ne va afla în contra sa, „fie el Maghiar, fie Sas!«

»Ear ceea-ce dl Dr. I. Mihu scrie cu privire la atacerile din comitat, o putem zice

totuși și când e vorba de politică generală, de politică în mare, cum să ar zice.

»Eată de ce noi credem că vremea va aduce apropiere între Sași și Români.

»Noi nu suntem față de nimeni agresivi Urmărim binele obștesc.« *

»Tribuna« din Sibiu, reproducând partea cea mai mare din articolul dlui Dr. Mihu, îi face următoarea introducere:

»Ungurii tremură de teamă, că Sași se vor alia cu Români. Un comunicat oficios din »Pol. Corr.« îi face atenții să nu se desface de către Maghiari, că vor fi »îngrijiti« de Români.

»Și de ceea-ce se tem cercurile oficioase mai înalte, se tem și cele mai neoficioase din provință. Un exemplu din Orăștie. Se cunoaște solidaritatea trumoasă ce au dovedit în acest orașel Sași și Români împotriva maghiarilor numelor toponimice. Aceasta le-a displăcut Maghiarilor, și foța lor „Sedzsváros“ începe deja a intriga în contra acestei solidarități zicând, că Români ar fi fost »trași pe sfără«.

»Foarte bine răspunde la această intrigă dl Dr. Mihu, șeful Roimânilor, printre scriitorii ce o găsim în »Revista Orăștiei«.

Și reproduce apoi partea din urmă a scrisorii.

Român la Român!

Merișor, Ian. 1898

Astăzi voi să arăt cu câteva pilde, de ce folos ne este nouă ca neam, ca societate, dacă tot banul Românilor trece ear în mâini românești, fie de am lucru cu negustor, fie cu avocat, fie cu medic, fie cu întreprinzător de zidiri, cu măestru, ori cu altcineva.

Să scris de atâtea ori, că trebuie să ne dăm totdeauna bine sama că într'a cui mână merg banii nostri? în mâna unui Român dela care mai putem aștepta o vorbă bună, un stat bun, un ajutor, un împrumut, ori în străinul dela care nimic mai mult?

Sunt însă în mijlocul nostru oameni care își răspund: O, lasă, că nu-l doare capul nici pe negustorul român, nici pe măestru, nici pe avocat, nici pe celalalt, să te mai cunoască vre-odată! Celor ce așa judecă le putem spune hotărît că n'au drept, că rău au judecat. Deși eu ori altul nu sunt cunoscut de acela dela care cumpăr, ori căruia i-am dat banii în vre-o lipsă oare-care, dacă acela dă un dar la o școală, la o biserică, la o tovăreșie românească, nu e oare asta tot atâtă ca și când mie mi-ar fi dat? Sau dacă acel negustor ori avocat ori medic ori măestru, crește

cu căștigul avut dela mine și dela altul, nici copii la școală, din care să fac preoți, dascăli, avocați, medici harnici și cu durere de neam, oare acela nu e ajutor tot pentru noi și pentru neamul nostru? Sau dacă acel negustor ori avocat ori medic pre care eu îl îmbogățesc cu căștigul ce-i dau, neavând familie își lasă avere lui la o școală, la o biserică, la o tovăreșie românească cum multe pilde să pot vedea, oare acela nu e ajutor tot nouă tuturor? Ba da, și încă mare ajutor, și mare folos.

Eată o pildă pe care o scot la iveală, de aici din apropiere de noi. Un morar de pe valea Hațegului, Român bun, și-a crescut la școală un fiu, pe Dănilăescu fie ertat, și l'a crescut cu vama morii căpătată dela Români de pe sate, și fiul a ajuns inginer de clasa întâi, care a căpătat medaliile prin România pentru lucrările sale, și a făcut avere, ear la moarte a lăsat avere sa de zeci de mii, ca din cametele ei să se crească încă alii copii săraci, mai mulți, la școală! Iată vama dată Românilui morar, cum a adus cu belșug ajutor Românilui! Si a mai plătit acel Dănilăescu la viaducia din Lugoj și banii cu care a fost el ajutat la școală când era mai sus de nu-l mai putea ținea numai tatăl-seu. Acum cu acei bani să se ajute alt copil sărac la școală. Dacă acel morar ar fi fost de altă națiune, el ar fi folosit avere ca să-și îmbogățască neamul seu, și nouă nimic nu ne dădea.

Fie străinul căt de bun, căt de gură-dulce, totuși în cap și-n coadă la al seu va lăsa avere, pe-când dela Român, iară noi Români putem nădejdju.

In Merișor a fost un birtăș și bolta cu numele Martini, Italian. A făcut avere de 20—30 mii fl. A împărțit neamurilor lui, noi ori școală ori biserică noastră nimic. După el a fost încă Stelsner, Neamț. In 4 ani și acesta a căstigat 12 mii cu bolta și crășma; s'a dus, nouă nu ne-a lăsat nimic, ba nici rămas bun nu ni-a zis. Acum e un Israel, Jidă. Tot așa va fi și cu acesta. D'apoi dacă aceste venite grase erau a unui Român, căt ajutor, căt folos am fi putut avea dela el?

Au fost străini de noi, străini ne-au și lăsat, că ne-au tuns, ras, și netezit bine, ne-au adonat banii și apoi ni-au întors spatele.

Pentru acestea am zis și vom zice: Româniile, dă bănișorii tăi la boltă, la avocat, la medic, la măestru român, care dacă nu alta, barem își zice bună ziua în limba ta, și dacă nu alta, barem banii tăi nu-l folosește în contra ta! Că străinul, Ungur ori jidă, căștigul după marfa ce cumpări dela el il dă conducătorilor lor, ca cu acei bani să-și facă trebăoarele chiar în mijlocul tău, în contra ta.

Vai! nu mă ucide, că mă dau în foc!
Da de ce, părinte?
Apoi nouă nu ni scris cu femei.
Da bine, părinte, sfinția ta crezi că eu suntem femei?

D'apoi?...
D'apoi chiar aşa! Singur îmi zici cu coană și crezi căs femei?
Așa?...*

Ce dracu sunteți, mă, așa de săraci voi, țiganii?
D'apoi de, cuconule! Când avem în ce, atunci n'avem ce: când avem ce, n'avem în ce; când avem cu ce, n'avem ce; când avem ce, n'avem cu ce...*

Un mitropolit, șezând la prânz cu călugării lui, vede că lipsă ceva de la masă, și strigă cătră chelar:

Gherontie!
Porunciji, Inalt Prea Sfințite.
Vin la masă!
Sărut mânile, Inalt Prea Sfințite.
Vin la masă, Gherontie!
Ospăta sănătoși, Inalt Prea Sfințite.
Oh! Gherontie, vin că mor.
Sărut mânile Inalt Prea Sfințite! Ospeța sănătoși, că noi avem masă mai pe urmă, cu ceata noastră.

Un călugăr atunci zice chelarului:
Adu vin la masă, nemernicule! nu înțelegi?
E. Baican,

FOIȚA „REVISTEI ORĂȘIEI”

Nopți de vară.

In feeria serei
Sub farmecul de lună,
I-am strîns o clipă mâna,
Mi-a spus o vorbă bună...

Si-am re-nviat în vraja
Privirilor viație
Ca floarea 'n sérutare
De raze după ploaie.

M'a 'ntinerit lumina
De caldă bucurie,
Mi-ai renăscut în suflet
Din nou, copilării!

*
Dar' sub aceeași rază
A dulcei nopți de vară
Mă 'mprejmue urșul
Să întristarea — eară;

Târziu, târziu, stau singur
Si-mi freamătă 'n lumină
Copaci albi de lună, —
Ear' gândul imi suspină.

Am lacrimi în privire
Si 'n suflet grea povară;
Par un bâtrân de-un secol
Ce-a 'ntârziat să moară...
Tristis.

Snoave din popor.

Un rus s'a dus cu o femeie, care se chemă Sultana, să se cunune la o biserică română, unde găsiră pe popa cam... tămăiat de vin. Popa să pune să le cetească cununia, dar' în loc de a deschide cartea la rînduiala cununiei, cetește despre lăpădăturile dela botez.

— Lepezi-te de Satana?
— Ia niet liepadam de Sultana.
— Lepădatu-te-ai de Satana?
— A sto liepadam Sultana? Io luvam Sultana, io niet liepadam Sultana!

Atunci nașul zice popii:
— Scuipă'i, părinte, și dă-le drumul!

Un suplinitor dela judecătorie ținea într'o zi locul judecătorului de instrucție. Așteptând să vie vinovații chemați pentru a fi ascultați, între mulți alții intră și un nevinovat. Indată ce-l vede judecătorul, il întrebă:

— Cum te chiamă?
— Ion.
— De câți ani ești?
— De 29.

— Ești însurat?
— Da.
— Unde locuești?
— Aici în tîrg.

— Pune mâna pe cruce și zi după mine: »Jur în numele lui Dumnezeu, că voi spune drept, fără ură, fără părtinire... Așa să-mi ajute Dumnezeul!« Acuma, spune ce știi.

— Ce să știi, cuconule! M'a trimis cuconita, stăpână-me, să vă postesc la masă și diseară. Da, a zis că să pofti negreșit, că se supără...*

Când se face cineva călugăr, il întrebă popa care lă hirotonise, și el trebuie să răspunză afirmativ, repetând întocmai propoziția întrebătorului.

De pildă:
— Vei răbdă până la moarte?
— Voi răbdă până la noapte.
— Vei răbdă până la sfârșit?
— Voi răbdă până la prăsit!

Un călugăr umblă cu milostenia prin lume. Aflându-se pe un câmp, la umbra unui stejar, sosește o trăsură închisă, în care era o cucoană. Călugărul cere pomană.

— Părinte, da pe jos umblă peste tot locul?
— Apoi, cuconulă, părintele starețul mă urăsit să nu mă sui în căruță.

— Așa?
— Ia poft

Face școli străinul cu banii tăi, ca în ele să învețe copiii tăi a te batjocuri în toată forma, precum a făcut Groful Kun Kocsárd gimnasiu în Orăștie, din o avere muncită și mărită prin brațe românești, car' în acel gimnasiu nici poveste de vorbă românească, și tinerii batjocoriți, ca Români, încât nici băieții de Român ei între ei, pe stradă macar, decună în clase ori pe ambituri, să ceteze să vorbească românește!

(Va urma).

Procesul Zola.

Un mare scandal să petreacă în Franția, sub firma de „procesul Zola“. Vestitul scriitor de române, *Emil Zola*, punându-se în fruntea sindicatului jidovesc ce vrea să scape cumva pe jidoul Dreyfus, osândit pentru vinderea de secrete de-ale armatei, a publicat prin foii scrisori foarte vătămătoare la adresa armatei, a judecătorilor țării, a ministerului etc. Pe toți i-a făcut »oameni de nimic«, numai căpitanul jidau, trădătorul, om »nevinovat!« Acum Zola e de Luni pe banca acuzațiilor. Nu s'a mai văzut proces așa gălăgios. Zeci, ba sute de mii de oameni încungură palatul tribunalului și când Zola ese de acolo îl hădusești și scuipă după el, ca după un netrebnic! Chiar viața i-a fost de repetite ori în primejdie. Mercuri strigau: »trebuie aruncat în apă!«, »Moarte lui!« pentru că s'a dat în coate cu *jidovimea*.

CORESPONDENȚA

Dărnicia poporului din Romoșel.

II.

Romoșel, Ian. 1898.

Onorată Redacține,

Până la a. 1894 avea în bani a bisericii și a școalei a crescut la cifra de 1300 fl. La acest an zorii și de autoritățile statului, am început la renovarea și adaptarea școalei.

Renoarea temeinică a școalei, fără materialul dat la zidire și țigla de lipsă la acoperire și fără lucrul făcut cu mâinile și cu calele de poporeni, apoi închiderea cu palang a părții de țintă ce stă în legătură cu curtea școalei, și pardosirea calei ce duce prin curtea școalei la biserică, a costat-o pe comună earăși alte 2000 fl. v. a.

Cu toate aceste spese destul de însemnate însă biserică a rămas scutită de datorii! Pentru ca să se pună cununa la toate, la finea anului 1896, s'a purces la cumpărarea ultimului lucru ce mai era necorăspunzător pentru biserică noastră; anume: înlocuirea clopotelor vechi cu altele nouă. Si nu fără rezultat a fost și acest lucru, căci în Septembrie a anului trecut 1897, în locul clopotelor vechi, grele de 90 chlgr., biserică a primit altele nouă, grele de 352 chlgr. cumpărante cu 616 fl. v.

Intr'alt număr voiu rugă on. redacție, să publice cu numele pe toți binecredincioșii, care au contribuit la adunarea acestei frumoase sume de bani, din care s'a cumpărat clopoțele.

In timpul despre care e vorba, dela 1881 până azi, s'a făcut însă și alte dăruiri de averi pe sama bisericii, anume: s'a dăruit 10 parțele de pămînt în mărime de peste 5 jugăre în preț de cel puțin 1000 fl. de cără Iuon Petru Cărțu, Domnica Nasta, Cosma Darab, Maria Nicolae Paraschiv, Sapta Nic. Drăgan, Floarea Roman, George Cătaniciu, Nicolae Marian și soția, Ioana Nic. Moisoiu și Avram Petruscă și soția.

După cum se vede, cumpărăturile și donațiile și renovările ce, dela anul numit le-au făcut credincioșii gr.-or din Romoșel spre scopul bisericii, sunt foarte însemnate. Cu toate acestea, primind ei bunele sfaturi și indemnuri a conducătorilor comunei și primind din acelea răvnă și voia pentru facerea binelui, ca pe nesimțite s'a dus toate în deplinire!

Este de a se însemna însă și imprejurarea că, încât privește credința și iubirea poporului de aici față de conducătorii sei, mult, foarte mult, este a se atribui conducătorilor lui însăși, cari în tot timpul și în

toate împrejurările au premiers mai întâi ei cu pilda de credință de jertfă și de iubire. Așa apoi se pot duce multe lucruri în deplinire, cari altfel ar părea peste putință. Dar unde e pădure fără uscături? Sunt și în această bravă comună cățiva și încă dintre cei »dintăi«, cu stare și care să ţin și sfârșoi, cări însă la multe, numai în rang cu cei mai séraci și-au arătat credința cătră biserică și școală lor! Dar să-i iertăm și să trecem peste ei, în suflet cu bucurie că marea obște e bună și cu inimă credincioasă și jertfitoare.

Fie ca D-zeu să răsplătească dinarul, munca și sudoarea celor ce au jertfit atâtă pentru maica biserică și pentru fiica sa școală.

Romoșeanul.

Și astă-i bună!

Francisc Sarcey povestea în o foie franceză, următoarea interesantă înțemplată a lui cu o profesorită și cu ministrul de instrucție de odinioară Bardoux.

Intr'o zi, spune Sarcey, eată vine la mine o temee, frumoasă, tinere, care își face întrarea cu o ploaie puternică de lacrimi! Abia peste câteva minute s'a mai linistit și eu am putut-o întreba, fără să știu cine e, că ce poftesc dela mine?

Îmi spuse numele și se plânse foarte mișcată, că soțiorul e un profesor cunoscut ca traducător a autorilor greci, și totuși, ca pe deapsă, a fost strămutat la un gimnasiu într'un oraș neînsemnat din provincie, și el nu-i de vină, că de vină-i numai ea, soția lui, și mult ce-o doare înimănă de soțul său pentru această! Înțemplatarea a fost așa, că în gimnasiul unde au fost era un ajutor de profesor ce-i era ei rădu mai depărtată, un cousin, și acesta îi facea ei tare curte. Astă au băgat-o de samă studenții, și de atunci pe scoarța tuturor pomilor și arborilor prin alei și grădină, era plin de numele ei săpată alătura de numele tinerei profesor, așa că directorul n'a avut ce face alte, decât să ceară strămutarea profesorului, a căruia soțioră nu lăsa în serios credință cătră bărbat... Dar' ea e de părere că dacă chiar au vrut să-l strămută, n'aveau să-l scufundă mai în jos, ci să-l înainteze, și atunci amuțau apoi toate limbile rele, pe când așa s'au deslegat și s'au înzecțit!

Eu, zice Sarcey, mi-am arătat mirarea mea pentru această logică, și i-am spus că poate doamna profesoră și acolo astă vre-un profesor tiner, spre a fi bărbatul seu — înaintat... Dar' ea s'a jurat în chip cuceritor, că să va fi pe viitor de ori-ce... rudenie, și m'a rugat așa de frumos să fac ceva în interesul soțului său nedreptățit. I-am făgăduit și am rugat pe Bardoux, ministrul instrucției să schimbe soartea profesorului.

— »Si astă-i bună!« —

Bardoux și primi cu o clătinare de cap și un zimbru istorisirea amicului său Sarcey și cererea lui, e cam curios, urmă el, să înaintezi pe un oficial al statului numai pentru că doamnei și plac ochii Cousinilor și-i fac lui nume cu cornițe; o să facem curat școală din înțemplat, și ca mână o să ne trezim cu toate doamnele profesorite curisate de alții profesorasi mai tineri, dacă n'or avea cuosini...

Dar', spune Sarcey, atâtă i-a ținut lui Bardoux dicție și l'a rugat (să vede că și lui îi plăcuseră ochii plânsi ai necunoscutei), până a îndupăcat pe ministru să credă în nevinovăția pocăitoare.

Peste vre-o săptămână, bietul profesor, foarte mirat, capătă decretul de înaintare. Voie bună, dragă-mi-te Doamne, pe el, dar' încă pe triumfatoarea doamnă. Ce vor mai putea zice gurile rele? Cum vor amuți de-o dată? Ah! astă are să fie splendid!

Să Sarcey are credință, că frumoasa profesorită să și ținut de făgăduință de credință ce-i-a făcut...

NOUTĂȚI

Bal în Brad se va arangia Duminecă la 8/20 Februarie 1898 în sala otelului „Central“ din Brad de cără inteligență română din Brad și giur în favorul „Convictului dela gimnasiul român din Brad“. Incepând la 8 ore seara. Prețul intrării: de familie 2 fl., de persoană 1 fl. Ofertele binevoitoare se vor trimite la adresa: Dr. I. Radu, profesor în Brad și se vor cuita pe cale ziaristică.

Protopop la Dobra n'a fost întărit nici unul din cei aleși. Ven. consistor luând actul alegerii și protestele înaintate, în desbatere, a nimicit întragă alegerea.

Balul român la Orăștie, dat asăra (10 Febr. n.) în favorul „Reuniunii femeilor ro-

mâne din comi.«, a reusit foarte bine. Afară de inteligență română din loc, care aproape întreagă a luat parte, în frumos număr au participat concetărenii *Sași* din Orăștie; dar contingentul poate cel mai mare l-a dat jurul. Au venit numeroși Români din Deva, apoi din locuri mai îndepărtate, ca Săcărămb, Dobrogea, Băița, Gurasada, Leșnic, Hațeg, Zlatna, Oradea, Geoagiu etc., car' din comunele din jurul mai apropiat, ca Rosom, Cugir, Sibot, Orășioara, Beriu, Dencul-mare etc., de prin toate am văzut inteligență, ce a grăbit să ieșe parte la bal.

Petrecerea a fost foarte animată; durata: până azi, Vineri dimineață, în ziua albă. În lipsă de timp și în nelipsă de »Katzenjammer« a raportorului nostru, o dare de samă mai amănușită, vom putea da numai în numărul viitor. Atâtă mai putem spune, că venitul întreg a fost: 231 fl. 21 cr.

Asenările în comitatul Hunedoarei, să vor fiene: La		
<i>Orăștie</i> :	cei din oraș	în 1 Martie;
	jurul . . .	2 și 3 "
<i>Geoagiu</i> :	5 " 7 "
<i>Hunedoara</i> :	din oraș	11 "
	jurul . . .	9 și 10 "
<i>Hațeg</i> :	din oraș	16 "
	jurul . . .	12.14.15 "
<i>Petroșeni</i> :	17.18.19 "
<i>Puiu</i> :	21 și 22 "
<i>Deva</i> :	din oraș	29 "
	jurul . . .	24.26.28 "
<i>Ilia</i> :	30 și 31 "
		în 1 April
<i>Baia de Criș</i> :	. . .	4 și 5 "
<i>Brad</i> :	12.13.14 "

Cununie. Dl. *Ivan Gabor* și d-șoara *Valeria Perian* își sărbătoresc cununia Joi în 12 (20) Februarie 1898, în sf. biserică din Trestie. Le dorim fericire!

Concert împreunat cu declamațuni, teatru și joc, va arangia »Reuniunea sodalilor români din Sibiu« Duminecă în 1/13 Februarie 1898, în sala cea mare dela »Gesellschaftshaus«, sub conducerea dlui *Candid Popa*, învățător, cu concursul d-nei *Margareta Moldovan* și al unui grup de clerici din seminarul »Andrei«.

Logodnă. *Ioan Mihailă*, primar în Romoșel și-a încredințat de soție pe *Saveta I. Petru Stefanescu*, tot din Romoșel. Le dorim noroc!

Mulțumită. În urma numeroaselor adrese de condolență primite din incidentul loviturii crude, ce am îndurat prin perderea neutrății meu soț *Nicolae Fugăță*, notar în Luncoiu-de-jos, vin a exprima pe această cale, sinceră mea mulțumită pentru viul interes arătat față de mine și familie. *Brad*, la 2 Februarie 1898. *V. Iulia Fugăță*.

Bal mascot la Orăștie va avea loc în 20 Febr. n. Balul promite a fi, ca de regulă, bine-cercetat.

Tu trebuie să mori! O fioroasă faptă urmăre a iubirii rănite și a jalusei, s'a înțemplat Sâmbăta trecută în Pesta. O cală de pantofar, *Alexiu Pătkai*, tinere de 25 de ani, se iubise foarte cu o fată, *Sofia Mozeș*, bucătăreasă în acea parte a orașului. Dela o vreme fata l-a cam lăsat de iubit, aruncându-se în brațele altuia, cu care trăia bine, ear' în urmă, ușuratrică fără seamă, avea la început dragoste cu un al treilea, de cără de mai nainte nici voind să mai stie! Sâmbăta trecută amorezul părăsit se plimbă pe dinaintea casei de unde avea să ieșă fata. Când a eșit, fata a voit să se întoarcă napoi din poartă, căci l-a văzut în drumul seu și a bănuit ceva rău, dar' era prea târziu, el a prinso și o țineau tare de braț.

— Ce vrei dela mine, Alexe?

— Tu trebuie să mori, Sofi! zise el și în clipa următoare o durduitură de revolver trânsă fata la pămînt, pușcată prin tâmpă stângă în cap. Vinovatul o ia atuncia la fugă nebună; lumea după el. Vre-o două uliți și a tot fugit așa. La capătul unui pod peste care avea să treacă, eată un polițist, și omul vede că nu-i scăpare! Atunci, amețit și cu spaimă morții în suflet, nenorocitul se razină de zidul unei case, își pune revolverul în gură, trage, și în clipa următoare cade și el plin de sânge că e de lung...

Măimuțele — muncitoare. Din Africa să vestește, că acolo s'a găsit un nou isvor de puteri de lucru. În o baie de aur din Transvaal în jumătatea muncitorii sunt cu către patru picioare, adeca măimuțe! Hazlili băieși să zice că-i tare isteții. Dacă le arată cum să lucreze, apoi o duc ca pe sforaș nainte, de sine. Adeverat că nu lucrează ele ceva, ce să dovedească ceva minte, dar' și aceea

ce fac, dela măimuțe e istețime! Aleg, din grămezi mari, petrele după mărime și punctuoase și sîrguincioase. Atâtă le tot misca încocace și încolo și le pun și eară le iau, până văd că-i alese bine petrele. Când aud clopotul la amiază și sara, și ele înceată a mai lucra. De căt alți băieși cu două picioare sunt mai bune întru atâtă, că nici nu să imbată, nici nu să bat, ci încap bine unele de altele la lucrul lor.

In China le folosesc la adunarea de teea, ear' acum le învață la strîngerea de bumbac de pe arborii de bumbac.

FEL DE FEL

Harnică fată! Copila de 9 ani a unui profesor din Puebla, a trimis de curând președintelui republicei din Mexico o scrisoare, mică și cuminte ca și ea, în care nici mai mult nici mai puțin — își păra pe mamă-să și cerea ajutorul președintelui contra ei! Eată ce-i scria: „Mama mi-a încluat păpușa, și doar eu n'am fost rea, mă rog de dumneata să faci ceva să-mi capăt iară păpușa!“ Peste câteva zile eată răspunsul dela președinte: era un pachet, în pachet o păpușă foarte frumoasă, ear' lângă păpușa o scrisorică pe sama poslosuitoarei, cu următoarea măngărelor, „Mama nici odată nu i-ar lua păpușa, dacă fetița ei s-ar purta de tot bine și cuminte și ascultătoare!“ Părinții numai mai târziu au aflat ce s'a întemplat, și repede tatăl copilei a scris președintelui arătându-i părerea de rău pentru pasul copilelor îndrănește, care i-a scris, și-i cerut iertare. La scrisoarea lor le-a răspuns secretarul președintelui (așadar tot nu el însuși, ca fetiță, vezi, vezil..), că pe președinte de departe de-al fi supărat toată minunica asta de înțemplat, din contră i-a făcut hăz și petrecere o seară întragă! Nici prin minte nu i-a trecut să se supere!

A ghicit' o...

